

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 301/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. V., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. NM-12T/202/2002-167 z 24. mája 2007, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To 146/2007-204 z 28. januára 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 40/2009 z 15. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. V. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2010 doručená sťažnosť V. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len

„okresný súd“) č. k. NM-12T/202/2002-167 z 24. mája 2007, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 146/2007 z 28. januára 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 40/2009 z 15. decembra 2009.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol okresným súdom uznaný vinným za spáchanie trestného činu ublíženia na zdraví, za čo mu súd uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov a jeho výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Krajský súd konajúc o podanom odvolaní sťažovateľa zmenil napadnuté rozhodnutie okresného súdu vo výroku o treste a uložil mu peňažný trest v sume 5 000 Sk. Najvyšší súd sťažovateľom podané dovolanie odmietol z dôvodu, že podané dovolanie nie je dôvodné.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti nesúhlasil s právnymi závermi súdov v jeho trestnej veci, keď tvrdil, že *„Ani jeden súd i keď predmetný prípad trvá viac ako 9 rokov, mi nedokázal preukázateľné zavinenie – útok (naopak nerešpektoval a neakceptoval ani jeden súd moju nutnú obranu, ktorou som sa musel výslovne brániť)“*. K samotnému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ poukázal na rozporuplný/protichodný výklad dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), keď poukázal na to, že *„... v prvom rade sa mal vysporiadať s námietkou obvineného, že jednoznačne podľa jeho názoru išlo... z jeho strany o nutnú obranu...“*. V závere sťažovateľ poukázal na svoje dôvody, ktoré ho viedli k podaniu ústavnej sťažnosti: *„Ja sa domáham aj touto cestou nápravy v zmysle článku 13 – Právo na účinný prostriedok nápravy podľa DOHOVORU..., ktorý... je podstatne vyššej právnej sily ako Trestný zákon a Trestný poriadok Slovenskej republiky.“*

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... Základné právo na spravodlivé súdne konanie V. V... zo strany Okresného súdu..., Krajského súdu... a tiež... Najvyššieho súdu... bolo porušené.

... Rozhodnutie... Najvyššieho súdu... z... 15. decembra 2009 pod... 2 Tdo 40/2009 zrušuje v celom rozsahu a vec mu vracia na ďalšie konanie.

... navrhujem, aby mi ústavný súd... priznal aj primerané zadostučinenie ako nemajetkovú ujmu v sume 4.000.- EUR...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K napadnutému rozhodnutiu okresného súdu č. k. NM-12T/202/2002-167

z 24. mája 2007

7. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení označeného práva sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv

pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

8. V súvislosti s namietaným rozsudkom okresného súdu č. k. NM-12T/202/2002-167 z 24. mája 2007 ústavný súd – vzhľadom na v bode 7 uvedené – poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K napadnutým rozhodnutiam krajského súdu sp. zn. 3 To 146/2007 z 28. januára 2008 a najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 40/2009 z 15. decembra 2009

9. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal porušenie práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to tak vo vzťahu k rozsudku krajského (odvolacieho) súdu sp. zn. 3 To 146/2007 z 28. januára 2008, ako aj najvyššieho (dovolacieho) súdu sp. zn. 2 Tdo 40/2009 z 15. decembra 2009. Jadrom námietok sťažovateľa je skutočnosť, že súdy dospeli k nesprávnym právnym záverom, „... *od samého počiatku ide o nesprávne posúdenie veci, pretože z jeho strany išlo len o nutnú obranu*“. S uvedeným nedostatkom sa okrem krajského súdu nevysporiadal ani najvyšší súd, ktorý sťažovateľom podané dovolanie odmietol z dôvodu nezistenia zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

11. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde „o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený“, ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

13. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

14. Najvyšší (dovolací) soud v uznesení sp. zn. 2 Tdo 40/2009 z 15. decembra 2009 v podstatnom uviedol:

«Najvyšší soud... zistil, že dovolanie podané obvineným... nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Z obsahu dovolania vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa (vykonané dôkazy, hodnotenie jednotlivých dôkazov), čo však nie je zákonný dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por. Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší soud... ako súd dovolací... je viazaný zisteným skutkovým stavom veci, tak ako ho ustálili súdy nižšej inštancie... správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietať právne chyby, ale nie je možné účinne namietať chyby skutkové, t. j. nie je prípustné namietať, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací... Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať.

Námietky obvineného ktorými namieta, že je nevinný, konal len v nutnej obrane a vec je voči nemu vykonštruovaná z dôvodu pomsty manželky a syna (sám obvinený vo svojom dovolaní však uvádza, že „poškodenú jemne odstrčil“), sú námietkami poukazujúcimi na skutkové vady, ktorými obvinený napáda správnosť hodnotenia dôkazov a správnosť zistenia skutku. Aj na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. písm. i/ nie je daný, a preto Najvyšší soud... dovolanie obvineného... odmietol...»

15. V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že uvedené obdobne platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod.

16. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998). Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. októbra 1998).

17. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci, pričom najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 To 146/2007 z 28. januára 2008 (ako odvolacieho súdu) s podrobnou

argumentáciou (pozri bod 14), prečo nie je „*dovolanie podané obvineným... dôvodné*“. Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba dovolanie odmietnuť, a preto ho ústavný súd považuje i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne relevantné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd (ako už bolo uvedené) nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, mohol by v zmysle citovanej judikatúry nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 303/06), čo však, ako už bolo uvedené, v okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil a sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa.

18. Na základe uvedeného, ako aj so zreteľom na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemožno prijať záver o vecnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označeným porušením práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na to ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 40/2009 z 15. decembra 2009, odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

19. Sťažovateľ nesúhlasil tiež s rozsudkom krajského súdu, ktorý zmenil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a uložil mu peňažný trest v sume 5 000 Sk (pozri bod 2). Tomuto vytýkal, že „... sa mal vysporiadať s námietkou obvineného, že... podľa jeho názoru išlo... z jeho strany o nutnú obranu..““. Z obsahu sťažnosti vzťahujúceho sa na túto jej časť vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho trestnej veci.

20. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 3 To 146/2007 z 28. januára 2008 v podstatnom uviedol:

„Citovaným rozsudkom okresného súdu bol V. V. uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví..., pretože dňa 24. 8. 2001... po predchádzajúcom verbálnom konflikte udrel jedenkrát Z. V. zovretou päsťou do ľavého ramena, následkom čoho táto spadla do záhonu ruží, potom čo sa postavila a oznámila mu, že zavolá políciu, ju opäťovne jedenkrát udrel zovretou päsťou do ľavej časti tváre do oblasti lícnej kosti a ľavého ucha, čím jej spôsobil zranenia a to: pomliaždenie ľavej strany hlavy, poruchu sluchu na ľavomuchu a pomliaždenie ľavého ramenného pletenca s dobou práceneschopnosti od 28. 8. 2001 do 12. 10. 2001. Bol za to odsúdený podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, výkon ktorého bol... podmienenečne odložený na skúšobnú dobu 12 mesiacov. Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody Z. V. vo výške 2.700,- Sk.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie. V písomne odôvodnenom odvolaní prostredníctvom svojho obhajcu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a spod obžaloby ho oslobodil, pretože je nevinný. Jediným dôkazom proti nemu je lekárska správa a znalecký posudok, ktoré dôkazy - vychádzali len zo subjektívnych pocitov poškodenej. Policajt, ktorý bol privolaný na miesto činu nevidel žiadne zranenia u poškodenej okrem škrabancov od krikov. Je bezúhonným občanom a ide tu len o pomstu rozvedenej manželky a verejnú diskrimináciu. Na verejnom zasadnutí dodal, že manželka ho sama napadla metlou a udrela a sám sa len bránil tak, že ju odstrčil. Konal teda v nutnej obrane.

Zástupca krajského prokurátora navrhol zväžiť vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od predmetného skutku uloženie miernejšieho trestu.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok... a po preskúmaní všetkých dôkazov založených v trestnom spise rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia...

Pokiaľ sa týka skutkových zistení krajský súd sa stotožnil v plnom rozsahu so zisteniami okresného súdu. Tento vykonal na viacerých pojednávaniach rozsiahlejšie dokazovanie. Nemohol prihliadať len k tvrdeniam obžalovaného a prehliadať dôkazy svedčiace v jeho neprospech. Každý súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia a to jednotlivo i v ich súhrne. Je nesporné, že v inkriminovanú dobu došlo medzi obžalovaným a Z. V. najskôr k slovnému konfliktu a neskôr k jej fyzickému napadnutiu. Sám obžalovaný doznal, že za danej situácie ju odstrčil tak, že upadla do kríkov ruží. Tvrdenia poškodenej o úderoch päšťou zodpovedajú lekárskej správe a najmä znaleckému posudku. Sú leda objektívnymi dôkazmi potvrdzujúcimi výpoveď poškodenej a v rozpore s výpoveďami obžalovaného. Na tom nemôžu nič zmeniť ani tvrdenia obžalovaného o určitej pomste zo strany jeho bývalej manželky za rozvod a smerujúce k spochybneniu jej vierohodnosti.

Na základe naznačených skutkových záverov je v súlade i právne posúdenie konania obžalovaného ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. Len pre úplnosť je potrebné dodať, že aj keď by bolo pravdivé tvrdenie obžalovaného o jeho napadnutí metlou zo strany poškodenej nemohlo by ísť s ohľadom na okolnosti prípadu a intenzitu jeho napadnutia o nutnú obranu.

Krajský súd však v súlade s návrhom prokurátora na verejnom zasadnutí sa stotožnil s tým, že vzhľadom na dobu činu a jeho riadny život po ňom, nie je potrebné na obžalovaného pôsobiť podmieneným trestom odňatia slobody a aj peňažný trest v najnižšej výmere splní zákonný účel trestu a bude do budúcnosti pre obžalovaného varovaním.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne pochybenie vo výroku o náhrade škody, nechal tento výrok svojim rozhodnutím nedotknutý“.

21. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského (odvolacieho) súdu sp. zn. 3 To 146/2007 z 28. januára 2008, ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu boli svojvoľné a že by zasahovali do práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Podľa názoru ústavného súdu právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (*mutatis mutandis* I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05). Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že aj judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra ESĽP (napríklad v prípade *Delcourt, resp. Monnel a Morris*) pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

23. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený. Ústavný súd preto považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny

a vylučujúci možné porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

24. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.C

25. Pokiaľ ide o sťažovateľom v texte sťažnosti (nie v jej petite, pozn.) namietané porušenie jeho práva podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že závery prijaté o neopodstatnenosti sťažnosti v časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie sa v celom rozsahu vzťahujú aj na záver o neopodstatnenosti sťažnosti vo vzťahu k právu podľa čl. 13 dohovoru, ktoré už preto nie je potrebné podrobnejšie odôvodňovať. Ak totiž najvyšší súd zjavne nemohol porušiť právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom nemožno uvažovať ani o príčinnej súvislosti medzi dovolacím uznesením a porušením predmetného práva sťažovateľa.

III.

26. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Milan Ľalík.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010